

Συνάντησις δευτέρα:
ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

«Τὸ θαῦμα τοῦ 1940»!

Χρέος τοῦ ἀνθρώπου πού τιμᾶ καί σέβεται τὸν ἑαυτὸν του εἶναι νὰ γονατίζη εὐλαβικά, προσκυνητῆς στοὺς σταθμούς τῆς ἱστορικῆς του παραδόσεως. Τέτοιος σταθμὸς - ἀνάμεσα στοὺς πολλοὺς - γιὰ τὴν πατρίδα μας εἶναι καὶ ἡ 28^η Ὀκτωβρίου 1940.

«1939 – 1940». Ὁ Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ἔχει ἤδη ἀρχίσει. Κανένας δὲν τολμᾷ νὰ ἀντισταθῆ. Ὁ ἐχθρὸς εἶναι παντοδύναμος, ἀνίκητος. Οἱ μικροὶ λαοὶ χλωμιάζουν ἀπὸ τὸ φόβο τους καὶ οἱ μεγάλοι βάζουν στὴ ζυγαριὰ τοῦ συμφέροντος τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ. Ἡ ὑφήλιος στρέφει ἀνήσυχη τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν φλεγόμενη γηραιὰ Ἠπειρο, τὴν Εὐρώπη. «1940». Ὁ ἐχθρὸς πλησιάζει στὴν χώρα μας, προκαλεῖ καὶ τέλος ἐπιτίθεται. Καὶ τότε ἀκούγεται τὸ ἤχηρό «ΟΧΙ» τῶν Ἑλλήνων. Δὲν ἦταν λόγος τῆς στιγμῆς. Ἦταν λόγος παλιός. Ἦταν ἡ ἐπανάληψις τοῦ ἀρχαίου «**μολὼν λαβέ**».

Ἡ συμπύκνωσις τῆς φράσεως τῶν Ἑλλήνων τοῦ Βυζαντίου «**τὴν πόλιν τοῖς βαρβάροις οὐδέποτε ἐώμεν**».

Τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ γεγονός εἶναι ἓνα θαῦμα, πού ὀφείλεται στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐξηγεῖται ἀνθρώπινα. Μιά χούφτα ἄνθρωποι χωρὶς ἐπαρκῆ πολεμοφόδια, χωρὶς ἐξωτερικὴ ἐνίσχυσι, χωρὶς συμμαχίες μὲ ἄλλα κράτη, ἐναντία σὲ δύο αὐτοκρατορίες. Ναί, οἱ Ἕλληνες τολμοῦν. Οἱ ἥρωες τοῦ -40 διέθεταν ὄπλο τέλειο καὶ παντοδύναμο, πού δὲν τὸ εἶχε ὁ ἐχθρὸς: Πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεό!

Ξεχύθησαν στὰ κακοτράχαλα βουνά, στὰ πέλαγα καὶ στὰ αἰθέρια ὕψη μὲ ἀσπίδα ὄχι ἀπὸ μέταλλο, ἀλλὰ μὲ τὴν ἄτρωτη ἑλληνικὴ καρδιά καὶ τὴν πίστι στὴ Μεγαλόχαρη. Εἶχαν τὴν προστασία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Τὸ σημερινὸ μας μάθημα, πού εἶναι ἀφιερωμένο στὴν Πατρίδα, θάναί ἀνεκδοτολογικόν. Ξέρετε ἀσφαλῶς πολλὰς ἱστορίας ἀπὸ τὰ γεγονότα τοῦ -40. Ἔχετε διαβάσει γιὰ μάχες καὶ ἡρωϊκὰ κατορθώματα. Πέρα ὅμως ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ ἐκεῖνα πού δὲν τὰ γράφουν τὰ βιβλία τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ τὰ διηγοῦνται ὁ παπποῦς καὶ ἡ γιαγιά. Ἀληθινὰ γεγονότα, πού τὰ ἔζησαν οἱ ἴδιοι.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

Πλησίαζε ἡ 28^η Ὀκτωβρίου. Ὁ παπποῦς στεκόταν ἀκίνητος καὶ κοιτάζε. Τί ὅμως; Ὁ ἐγγονὸς του, πάντα χαρούμενος, πῆγε κοντά του. -

--Παπποῦ, ὦρα τώρα σὲ βλέπω νὰ ἔχῃς τὸ μάτι καρφωμένο κάπου. Τί βλέπεις; Σκέπτεσαι κάτι;

--Ναί! Κάτι πού ἔχει χαραχθῆ βαθειὰ μὲς' στὴν καρδιά μου καὶ θέλω νὰ στοῦ διηγηθῶ πρὶν φύγῃς γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο, ἀλλὰ καὶ νὰ σοῦ δώσω κάτι. Νὰ αὐτό! Εἶναι Κειμήλιο οἰκογενειακόν, φυλακτό, δῶρο Θεοῦ. Νὰ τὸ προσέχῃς, παιδί μου, λέει μὲ τρεμάμενη φωνὴ ὁ παπποῦς καὶ νὰ τὸ συμβουλευέσαι. Αὐτὸ ἔκανε τὸ θαῦμα! Ναί τὸ θαῦμα, πού τὸ ἀκοῦνε οἱ πιστοὶ καὶ δοξάζουν τὸ Θεό, τὸ πληροφοροῦνται οἱ χριστιανοὶ καὶ θερμαίνεται ἡ ψυχὴ τους, τὸ ζοῦν οἱ ἄπιστοι καὶ ἀναφωνοῦν. Ὑπάρχει Θεός!!! ..... «Εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Ἑλλήνων»!

Ἦταν ἓνα καθαρῶτα πρωϊνόν, ὅταν ἀντήχησαν οἱ σειρῆνες μηνῶντας τὸν πόλεμο. Γενικὴ ἐπιστράτευσις. Λοιπόν, ὅπως ὅλες οἱ μανάδες ἔτσι κι ἡ γιαγιά σου μὲ ξεπροβόδισε γιὰ τὸ μέτωπο.

--«Στὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας! Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ καὶ μὲ τὴ νίκη»! Μετὰ γύρισε στοῦ σπιτί, ἄναψε τὸ καντήλι, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔπειτα γιὰ τὸ δικὸ της. Μὰ ξαφνικὰ θυμᾶται.

--Πῶ! Πῶ! Ἡ Ἅγια Γραφή τοῦ Θανάση μου. Μέσα στὴν παραζάλη τῆς ἐτοιμασίας τὴν ξέχασε. Θὰ τρελαθῆ, ὅταν τὸ θυμηθῆ. Πρέπει νὰ βρῶ τρόπο νὰ τοῦ τὴν στείλω. Εἶναι τὸ δῶρο τοῦ νονοῦ του πού τοῦ ἔδωσε, ὅταν πέρασε στὴ θεολογία.

Καὶ βρῆκε τὸν τρόπο!

Μαζὶ μὲ τὰ πρῶτα νικητήρια μηνύματα τοῦ μετώπου, ἡ γιαγιά πῆρε καὶ τὸ πρῶτο γράμμα μου. Ἔτσι ἔμαθε πού ἦμουν. Τὴν δίπλωσε καλά καὶ σὲ λίγες μέρες ἡ δερμάτινη «χρυσόδετη» ἔφθασε στοῦ μέτωπο μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα δέματα. Τὴν πῆρα στὰ χέρια μου.

--Ἄχ μάνα, ἀγράμματη μάνα, πόσο πολὺ μὲ νοιώθει! Ἔκανα τὸ σταυρὸ μου, τὴν ἄνοιξα, διάβασα μερικὰ ἐδάφια, τὴν φίλησα καὶ τὴν ἔβαλα στὴ ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ χιτωνίου μου. Ἀκούμπησε στὴν καρδιά μου κι ἔνοιωσα πολὺ δυνατός. Δυὸ μέρες ἀργότερα, μὲ φώναξε ὁ λοχαγὸς μου μαζὶ μὲ δύο ἄλλους.

--Θέλω νὰ πᾶτε νὰ δεῖτε τί εἶναι ἐκεῖνα τὰ φῶτα, πού φαίνονται ἀπέναντι, στὶς θέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Πότε ἀνάβουν, πότε σβῆνουν. Λέτε νὰ ἐτοιμάζον καὶ ξαφνικόν; Ἄντε λεβέντες μου. Μὲ προσοχὴ ἔ; Ὁ Θεὸς μαζὶ σας.

Ξεκινήσαμε, εἶχε σκοτεινιάσει, πότε ὀρθιοί, πότε σερνάμενοι. Τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνόν. Μόλις φθάσαμε σ' ἓνα ὕψωμα εἶδαμε ἀντίσκηνα καὶ πλῆθος στρατιωτῶν νὰ ἐτοιμάζονται.

--Γρήγορα νὰ εἰδοποιήσουμε τὸ λοχαγόν μας, εἶπα. Μὰ δὲν προφθάσαμε. Μιά ὁμοβροντία ἀπὸ σφαῖρες μᾶς ἔρριξε κάτω καὶ τοὺς τρεῖς. Τὸ χιόνι μᾶς σκέπασε ἀμέσως. Ὁ λοχαγός, ἔβλεπε νὰ ἀργοῦμε, εἶχε ἀκούσει καὶ τίς σφαῖρες

καί δέν μπορούσε νά ἡσυχάση. Πῆρε δυό στρατιῶτες καί ξεκίνησε γιά τὸ ὕψωμα. Μᾶς βρῆκαν ξυλιασμένους μέσα στό χιόνι, στήν πλαγιά τοῦ ὕψωματος. Νεκροί φωνάζει ὁ πρῶτος πού μᾶς πλησίασε.

--Παιδιά, ἕναν ὁ καθένας μας. Δέν θά τοὺς ἀφήσουμε ἐδῶ, θά τοὺς μεταφέρουμε στόν καταυλισμό, εἶπε ὁ λοχαγός.

Μᾶς πῆραν στήν πλάτη τους καί πῆραν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Στόν καταυλισμό φώναξαν ἀμέσως τὸ γιατρό. Ὁ ἕνας εἶναι χτυπημένος στό κεφάλι καί στά χέρια, ὁ ἄλλος στό στομάχι καί αὐτὸς ἐδῶ στήν καρδιά. Κρῖμα, εἶναι νεκροί. Ἡ χλαίνη μου ἦταν γεμάτη τρύπες, ἀλλὰ καθόλου αἷμα. Τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι. Καί τὸ χιτῶνιο τὸ ἴδιο. Μοῦ τὰ βγάζουν. Καί να, φθάνουν καί στό πουκάμισο. Καμμία τρύπα! Τί συμβαίνει; Ἐδῶ σταματοῦν οἱ σφαῖρες, λέει ὁ γιατρός. Ναι! Τίς εἶχε σταματήσει ἡ χρυσόδετη Ἁγία Γραφή, πού εἶχα στή μέσα τσέπη. Τοὺς ἄκουσα. Ἄνοιξα τὰ μάτια μου.

--«Λοχαγέ μου, ἐκεῖ στά φῶτα, πού εἶπες, ἐτοιμάζουν ἐπιθεσι», ψιθύρισα καί ἔκλεισα πάλι τὰ μάτια. Μὲ κοιτάζουν ἐκπληκτοί! Χαίρονται, ἤμουν ζωντανός. Σὲ λίγο συνήλθαν καί οἱ ἄλλοι δύο. Καί οἱ τρεῖς ζωντανοί! Δόξα τῷ Θεῷ!

Ποτέ δέν θά ξεχάσω τὴ φοβερὴ ἐκείνη στιγμή. Σφαῖρες ἔπεφταν ἀπὸ παντοῦ. Χριστέ μου, σῶσε μας. Παναγία μου, σκέπασέ μας φώναξαμε καί οἱ τρεῖς καί πέσαμε κάτω. Ἔχω πάνω μου τὴν ἀσπίδα μου, τὴν Ἁγία Γραφή, σκέφτηκα κι ἔκανα τὸν σταυρό μου. Οἱ ἄλλοι δύο; Εἶχαν πολλή θερμὴ πίστι. Ἀστραπιαία, ὁ ἕνας χάραξε ἕνα σταυρὸ ἐπάνω στήν καρβάνια του, πού κρεμόταν μπροστά στὴ μέση του κι ὁ ἄλλος κάλυψε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ χέρια του, πού εἶχαν σχηματίσει ἕνα μεγάλο σταυρό. Οἱ σφαῖρες τοῦ ἐχθροῦ κτύπησαν πάνω στὶς ἀτσάλινες ἀσπίδες μας καί ἐξουδετερώθηκαν. Δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου! Μόνο μικρογδαρσίματα ἀπὸ τὸ πέσιμο!

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Ἄνδρες καί γυναῖκες, γέροντες καί ἀμούστακα παιδιά, νέοι καί νέες, μορφωμένοι καί ἀγράμματοι, πλούσιοι καί φτωχοί, φλεγόμενοι ἀπὸ γνήσια πατριωτικὰ αἰσθήματα ἔδωσαν τὸ παρὼν τους. Οἱ Ἕλληνες δέν εἶχαν πλοῦτη, εἶχαν ὅμως «καρδιά, ψυχὴ, Πίστι»! Πίστευαν στό Θεὸ τὸ δικαιοκρίτη, πίστευαν στήν προστασία τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὁλόκληρο τὸ Μέτωπο ἐφλέγετο ἀπὸ τίς φλόγες τῶν ὀβίδων, μὰ κι ἀπὸ τὴν Πίστι τοῦ Χριστοῦ. Πίστις πού ἐξεδηλώνετο μεταξὺ ἀξιωματικῶν καί στρατιωτῶν.

Πίστις στό Μέτωπο, ἀλλὰ καί στά Μετόπισθεν. Πίστις πού ἐχρωμάτιζε τὴν κάθε ἐκδήλωσι τῆς ζωῆς τους.

Πῶς ἐξεδήλωναν τὴν πίστι τους; (...) Σωστά!

* Μὲ πίστι καί τόλμη φώναζαν «**Ἄερα**» καί ὁ ἐχθρὸς τρεπόταν σὲ φυγὴ.

* Στὸ μέτωπο, ὅλοι εἶχαν ἕνα ἱερό σύμβολο μαζί τους. Ἐνα σταυρὸ, μία εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἕνα Εὐαγγέλιο, πού διάβαζαν πάντα ὅσο τλαιπωρημένοι κι ἂν ἦσαν. Καί τὴν ὥρα τοῦ πολέμου ἢ τῆς πεζοπορίας, ἔστελναν συνέχεια τὰ σήματά τους στόν Οὐρανό. Προσευχὴ ἀδιάλειπτη! Σῶσε μας, Παναγία μου. Βοήθα νὰ νικήσουμε. Παναγία μου, μείνε μαζί μας.

* Στὰ μετόπισθεν κάθε βράδυ, σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, οἱ ἱεροὶ Ναοὶ κατάμεστοι ἀπὸ γυναῖκες, γέρους καί μικρὰ παιδιά, ἔψαλαν τὴν Παράκλησι τῆς Παναγίας παρακαλώντας τὴν νὰ προστατεύη τὰ μαχόμενα παλληκάρια καί νὰ χαρίζη τὴν νίκη στόν ἑνδοξο Ἑλληνικὸ Στρατό.

Γιατί ὁ πόλεμος τοῦ -40 ἦταν τὸ «θαῦμα»; (...) Ἔχετε δικιο παιδιά!

* Ἡ Ἑλλάδα, ἡ μιᾶς πετρούλας ἔκτασι στό χάρτη χώρα, ἐνάντια σὲ πελώριους ὀγκόλιθους, τίς πανίσχυρες αὐτοκρατορίες, πού τὴν πιέζουν ἀπὸ πάνω κι ἀπὸ πλάι, τοὺς νικᾷ! Ἔ, δέν εἶναι «**τὸ θαῦμα**»!

* Νικᾷ ἡ Ἑλλάδα, γιατί ἔχει πανίσχυρο Στρατηγὸ πού τὴν ὀδηγεῖ. Τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ, τὴν Παναγία μας. Ὑπάρχουν πολεμιστὲς τοῦ -40 πού βεβαιώνουν «**τὸ θαῦμα**». Μπροστά τους ἔβλεπαν τὴν Παναγία, σάν νεφέλη φωτεινὴ νὰ προπορεύεται. Τὴν ἔβλεπαν νὰ τοὺς σκεπάζη καί νὰ τοὺς προφυλάττη ἀπὸ τίς ἐπιθέσεις, τὰ βόλια καί τοὺς ὄλμους τοῦ ἐχθροῦ. Ἔβλεπαν τὴν Παναγία νὰ τοὺς ὀδηγῇ ἀπὸ νίκη σὲ νίκη.

Τί χρειάζεται νὰ κάνουμε γιὰ νᾶναι ἡ Παναγία καὶ δική μας «σκέπη»; (...) Βεβαίως, παιδιά!

* Εἶναι ἡ σκέπη ὅλου τοῦ κόσμου, ἰδιαίτερα τῶν ἀγνῶν παιδιῶν, ὅπως εἶστε σεῖς καὶ ὅλων τῶν πιστῶν.

* Ὅταν ὁ ἀγῶνας μας εἶναι ἱερός καὶ δίκαιος τότε ἡ Παναγία γίνεται σκέπη μας.

* Ὅταν εὐλαβικά ζητᾶμε τὴν χάρι καὶ τὴν βοήθειά της ἡ Παναγία μᾶς σκεπάζει. Τί μεγάλη παρηγοριά!

Ἔχουμε στόν οὐρανὸ ἀκοίμητη σκέπη καὶ προστασία. Ἔχουμε τὴν Παναγία. Εἶναι ἡ Μεγάλὴ μας Μητέρα.

Ποιὸ θά εἶναι τὸ σύνθημά μας μετὰ ἀπὸ τὴν ἱστορία πού ἀκούσατε καὶ τὴν συζήτησι πού κάναμε;

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Μὲ σύμμαχο τὸν Θεὸ καὶ σκέπη μας τὴν Παναγία εἴμαστε ἀήττητοι». Πῶς;

Νὰ μελετᾶμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καθημερινὰ καὶ νὰ τηροῦμε τίς ἐντολές του. Μελέτη εὐλαβικὴ καὶ ὄχι ἀπλή ἀνάγνωσι. Νὰ ἀναζητοῦμε τὸ νόημα σὲ κάθε λέξι καὶ φράσι καὶ νὰ τὸ ἐφαρμόζουμε στὴ ζωὴ μας.

Νὰ τιμᾶμε τὴν Παναγία. Νὰ πηγαίνουμε στὶς γιορτές της. Νὰ μὴν ἀφήνουμε ἀσεβεῖς ἀνθρώπους νὰ τὴν βλασφημοῦν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ: «Κύριε σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ τίς τόσες δωρεές σου καὶ σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς διδῆς τὴν χάριν σου καὶ τὴν δύναμίν σου, γιὰ νὰ μὴν καμπώμεθα εἰς τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς, ἀλλὰ μὲ πνεῦμα ἡρωϊσμοῦ καὶ μὲ πεποίθησιν εἰς τὴν νίκη νὰ λέμε: «**πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ**».

«Πρόσθετε ἡμῖν Πίστιν, Κύριε». Ἀμήν.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Πρὸς τὴν Νίκην, Λυδία, Ἡ Δρᾶσις μας.

